

Sygn. akt VII K 583/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2018 roku

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: st.sekr. sądowy A. C.

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 17.10.2018 r.

sprawy **A. R.** syna J. i E. z d. S. ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23.07.2018 r. ok. godz. (...) w m. (...), gm. W. prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki O. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 09:59 do stężenia na poziomie 0,33 mg/l, o godz. 10:14 do stężenia na poziomie 0,47 mg/l, o godz. 10:16 do stężenia na poziomie 0,44 mg/l, o godz. 10:40 do stężenia na poziomie 0,42 mg/l, o godz. 10:42 do stężenia na poziomie 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

- na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego **A. R.** warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat;
- na podstawie art. 67 § 3 kk, art. 43a § 1 kk orzeka wobec oskarżonego A. R. świadczenie pieniężne w kwocie 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jednego) roku, z wyłączeniem kategorii C, CE, T;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 583/18

UZASADNIENIE

A. R. został oskarżony o to, że:

w dniu 23.07.2018 r. ok. godz.(...)w m. (...), gm. W. prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki O. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 09:59 do stężenia na poziomie 0,33 mg/l, o godz. 10:14 do stężenia na poziomie 0,47 mg/l, o godz. 10:16 do stężenia na poziomie 0,44 mg/l, o godz. 10:40 do stężenia na poziomie 0,42 mg/l, o godz. 10:42 do stężenia na poziomie 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, czym wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 kk.

Stan nietrzeźwości w myśl art. 115 § 16 kk zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Oskarżony niewątpliwie spożywał alkohol, na co wprost wskazał w swoich wyjaśnieniach i w związku z tym znajdował się w stanie nietrzeźwości. Kierując samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości, zrealizował więc znamiona zarzucanego mu czynu stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1kk.

W sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego, albo jego winę. W momencie podejmowania zarzucanego oskarżonemu działania przestępnego był on osobą dojrzałą i w pełni poczytalną. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem a nie zachowań realizujących znamiona przestępstw.

Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest środkiem probacyjnym, który Sąd może zastosować wobec sprawcy przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat w sytuacji, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej i grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy.

Odnosząc te rozważania do realiów przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że stopień nietrzeźwości oskarżonego nieznacznie przekroczył ustawowy próg. Do zdarzenia doszło w godzinach rannych, przy odpowiednio mniejszym natężeniu ruchu drogowego. Rozważając kwestię warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego nie sposób nie przeanalizować jego dotychczasowego sposobu życia, uprzedniej niekaralności, faktu, iż oskarżony jest wieloletnim, zawodowym kierowcą, legitymującym się szerokimi uprawnieniami do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Nie sposób też pominąć zaprezentowanej przez oskarżonego w toku postępowania postawy, tj. oskarżony od początku przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę. W realiach tej sprawy uzasadnione jest przypuszczenie, że oskarżony pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Wskazuje na to jego postawa w procesie. Zauważyć przy tym należy, że czyn zarzucany oskarżonemu, na tle jego dotychczasowej drogi życiowej ma charakter incydentalny i wyjątkowy. Dotychczasowy, ustabilizowany styl życia oskarżonego, pozwala na ocenę, że oskarżony akceptuje utrwalony porządek prawny i zasadniczo go przestrzega, poza incydentem jaki miał miejsce w dniu 23.07.2018 r.. Mając powyższe na uwadze, Sąd sformułował wobec oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną, oznaczając okres próby na 2 lata. Okres ten w sposób dostateczny pozwoli na weryfikację postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

W związku z tym, że oskarżony prowadził w stanie nietrzeźwości pojazd mechaniczny – samochód osobowy, zasadne jest czasowe wyeliminowanie wspomnianego od udziału w ruchu lądowym, chociaż orzeczenie środka zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych nie jest obligatoryjne w sprawie, wobec zastosowania wobec oskarżonego instytucji przewidzianej w art. 66 kk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2002 r. I KZP 33/01, OSNKW 2002/3-4/15). W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd (sformułowany na gruncie art. 42 kk), który należy podzielić, że z zakresu zakazu prowadzenia pojazdów nie powinny być wyłączone uprawnienia do prowadzenia takiego pojazdu, przy którego prowadzeniu sprawca dopuścił się przestępstwa. Ograniczenie zakazu

prowadzenia pojazdów mechanicznych może być dokonane zarówno od strony "pozytywnej", tj. poprzez wymienienie rodzaju czy rodzajów pojazdów objętych orzecznym środkiem karnym zakazu, jak i od strony "negatywnej", tj. poprzez wyłączenie spod orzeczonej kary zakazu pojazdów danego rodzaju (vide: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lipca 2006 roku w sprawie IV KK 146/06 LEX nr 188355). Oskarżony prowadził samochód osobowy, do czego wymagane są uprawnienia kategorii B, co nie wyklucza możliwości wyłączenia spod orzeczonego zakazu pojazdów mechanicznych innego rodzaju. W świetle wyjaśnień oskarżonego, ten zarabkował jako kierowca, legitymując się uprawnieniami C oraz C+E. Pracodawca widzi możliwość kontynuowania współpracy z oskarżonym, o ile oskarżony zachowa uprawnienia tej kategorii. Aktualnie oskarżony został przeniesiony na inne stanowisko z odpowiednio niższym wynagrodzeniem. Tymczasem wynagrodzenie za pracę oskarżonego stanowi główne źródło utrzymania dwuosobowej rodziny. Oskarżony jest wprawdzie właścicielem gospodarstwa rolnego, ale o niskiej dochodowości na poziomie 6.500 złotych w skali roku. Prowadzenie gospodarstwa rolnego przemawia tylko za utrzymanie uprawnień kategorii T, niezbędnej do prowadzenia ciągnika rolniczego. Orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym należy ocenić jako nadmierną represję, zważywszy na okoliczności zdarzenia, wymierzoną także przeciwko osobom najbliższym dla oskarżonego. Zasadne jest w realiach tej sprawy orzeczenie zakazu w minimalnym okresie 1 roku, z wyłączeniem kategorii C, CE i T.

Jednocześnie na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 Sąd zobowiązał oskarżonego do uiszczenia świadczenia poprzez zapłatę kwoty 2.500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, mając na względzie kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, jak i dla podkreślenia naganności zachowania oskarżonego.

W oparciu o art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kwotę 70,00 zł obejmującą:

- opłatę przewidzianą za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30,00 zł,
- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym – łącznie 40 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./).

Wysokość opłaty ustalono w oparciu o treść art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).